

Arrest

nr. 275 490 van 27 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 20 augustus 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 3 september 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 2021 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) overgemaakt. Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 17 mei 2021 en 26 juli 2021.

1.3. Op 8 maart 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Karaj en beschikt over de Iraanse nationaliteit. Toen u dertien of veertien jaar oud was, werd u drie à vier maanden lang door een nonkel aan vaderskant, S.(...), verkracht. Dit leidde ertoe dat u zelfmoord probeerde te plegen. Enkele dagen hierna nam uw nonkel, die zeer religieus was, u mee naar de moskee. Toen hij even weg was, nam u heel wat pillen en probeerde u nogmaals zelfmoord te plegen. Na deze tweede zelfmoordpoging liet uw nonkel u met rust. Echter, omdat u dit in de moskee geprobeerd had, werd u hierdoor voortaan wel gestigmatiseerd en uitgesloten. Ook had u een slechte band met uw vader. Hij gebruikte drugs en mishandelde uw moeder. Al deze zaken deden u afstand nemen van de islam. U studeerde interieur en architectuur, maar voltooide uw studies niet. Hierna ging u aan de slag als tekenaar en interieurschilder. U maakte vaak grote driedimensionale schilderijen op muren en plafonds op aanvraag van cliënten. Het gebeurde af en toe dat men u vroeg om bepaalde religieuze zaken uit het christendom te schilderen. U geloofde toen zelf nergens in en deed dit gewoon als onderdeel van uw job. In de derde maand van 1396 (Perzische kalender, stemt overeen met mei/ juni 2017 in de Gregoriaanse kalender) hadden uw ouders ruzie en kwamen u en uw echtgenote erachter dat uw vader een tweede vrouw en kinderen had die hij ook in huis wou nemen. Dit incident zorgde ervoor dat er een tweespalt ontstond tussen u en uw vrouw. Zij vreesde dat u zoals uw vader zou worden en dat u, als u haar beu zou zijn, een andere vrouw zou nemen omdat de islam dat toelaat. Dit zorgde ervoor dat jullie twee à drie maanden later van elkaar scheidden. Door wat er met u als kind gebeurde en doordat de regels van de islam aan de basis lagen van uw echtscheiding, haatte u de islam, religie in het algemeen en geloofde u niet langer in God. Het enige wat u nog iets van soelaas bracht was tekenen en schilderen.

In de vierde of vijfde maand van 1397 (juni/juli of juli/augustus 2018) was u aan het tekenen in een park toen u aan de praat raakte met M.(...) R.(...). Hij vroeg of u een schilderij van Maria met Jezus voor hem kon maken en stelde voor om hiervoor te betalen. Na deze eerste bestelling maakte u nog meer schilderijen voor M.(...). U besloot om ook uw naam en telefoonnummer op de achterkant te zetten zodat mensen zouden weten bij wie ze terecht konden om schilderijen te bestellen. U merkte dat u een rustig en goed gevoel kreeg bij het maken van die schilderijen. U vroeg ook aan M.(...) waar al die schilderijen naartoe gingen, maar hij zei u enkel dat dit voor vrienden was. U voelde echter ook aan dat M.(...) schrik had van iets dat met die schilderijen te maken had, maar omdat u slechts de schilder was, had u zelf geen angst en vroeg u hier niet naar.

Na een aantal weken te hebben samengewerkt, begon M.(...) u over het christendom te vertellen. U kon dat niet accepteren omdat u dacht dat het christendom een religie was zoals u geleerd had. M.(...) sprak echter met kalmte en vanuit zijn eigen realiteit waardoor u een goed gevoel kreeg. U vroeg hem ook hoe het christendom sprak over het huwelijk en deelde uw huwelijksproblemen met hem. M.(...) sprak ook over zijn problemen en beetje bij beetje kon u het christendom accepteren. Nadat u vier of vijf schilderijen gemaakt had, vertelde M.(...) u dat deze naar de leden van een huiskerk gingen, maar hij wou verder niets over de huiskerk vertellen. Eén à twee weken later, in de zesde maand van 1397 (augustus/september 2018), spraken jullie nogmaals over de huiskerk. U wou hier meer over weten en M.(...) stelde voor om u mee te nemen naar de huiskerk en u voor te stellen aan de leden. U accepteerde dat voorstel. Een week later bestelde M.(...) terug een schilderij bij u. Toen u het hem bracht, nam hij u mee naar de huiskerk. De derde keer dat u naar de huiskerk ging, besloot u om zich te bekeren tot het christendom met het idee dat als u christen was, uw exvrouw u misschien terug zou nemen. Tussen 10/09/1397 (1 december 2018) en 15/09/1397 (6 december 2018) ging u naar een viering in de huiskerk. Na afloop gingen u en M.(...) om taart, een van de andere leden was immers jarig. Bij jullie terugkeer zagen jullie agenten in burger en zwarte auto's bij de woning. U wou naar daar gaan, maar M.(...) zei dat jullie dan net als de anderen gearresteerd zouden worden. Jullie keerden om en belden naar uw broer. Hij kwam jullie halen en bracht jullie naar zijn buitenverblijf in Soheiliyeh. Daar vernam u dat het Ettela'at (Ministerie van Informatie) was langsgekomen bij uw moeder. Er werd haar gezegd dat u een heiden was en met zionistisch werk bezig was en dat u zich moest aangeven. Het Ettela'at ging nog drie of vier keer langs in de maand à anderhalve maand die hierop volgde.

Vijftien dagen na uw aankomst bij uw broer trok u via Urmia naar het dorp Serou, waar u een viertal dagen bleef. Na tien dagen lukte het om aan het eind van de negende maand van 1397 (december 2018) de

grens over te steken. In de bergen tussen Iran en Turkije smeedt u op vraag van de smokkelaar uw paspoort weg. Eenmaal aangekomen in Turkije moest u tien dagen in een huis wachten, waarna u naar Istanboel trok. Een maand later stak u met een bootje de zee over naar Griekenland. U vroeg asiel aan op Samos. Na achttien maanden zonder een beslissing te hebben gekregen, had u opnieuw contact met uw smokkelaar en besloot u om Griekenland te verlaten. U reisde met een goederentrein naar Bosnië en nam daar een vrachtwagen tot in Frankrijk. M.(...), die tot dan toe met u meegereisd was, bleef in Frankrijk en u reisde door naar België. U kwam aan op 20 augustus 2020 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 3 september 2020.

In België nam u eenmaal deel aan een misviering in de Iraanse kerk van Brussel. Sindsdien volgt u elke week de misvieringen online mee. Rond nieuwjaar 2021 nam u deel aan een betoging voor bekeerlingen in Antwerpen. Ongeveer midden februari 2021 kreeg u van uw moeder te horen dat er een tiental dagen eerder een aankondiging was geweest in de moskee dat u een heiden bent en bekeerlingen ondersteunt. De lokale Basij (Mobilisatie van de Verdrukten) had u herkend op beelden over het protest in Antwerpen op VOA (Voice of America). Op 24 juli 2021 nam u deel aan een betoging in Brussel waar verschillende groepen mensen betoogden tegen de Iraanse regering. U stond daar om de behandeling van de bekeerlingen in Iran aan te klagen.

Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven omwille van uw bekering.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (boekje van de burgerlijke stand); uw originele legerkaart; een kopie van uw huwelijksboekje; een kopie van uw echtscheidingsakte; een kopie van uw vaders shenasnameh waaruit zijn tweede huwelijk blijkt; foto's van u samen met uw ex-vrouw; foto's van uw tekeningen en schilderijen; foto's van uw deelname aan een misviering; foto's van uw deelname aan Zoommeetings van de Kerk; een attest van de Iraanse kerk van Brussel opgesteld door pastoor D.(...) R.(...) op 14 juli 2021 waarin staat dat u al ongeveer zeven maanden aan de vieringen deelneemt, aanvankelijk via Zoommeetings en later ook fysiek; foto's van uw deelname aan een betoging in Antwerpen en foto's van twee deelnames aan betogingen in Brussel; een afprint van het facebookprofiel van M.(...) ('Ma.(...) I.(...)'); en een USB-stick met daarop 77 foto's van uw religieuze en professionele activiteiten en vijf video's van uw religieuze activiteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen in Iran interesse gekregen te hebben in het christendom en zich bekeerd te hebben, noch aan de problemen die u met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw interesse in het christendom ondervonden heeft.

Vooreerst kan van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd verwacht worden dat hij gedetailleerd, consistent en coherent kan vertellen over het proces van zijn bekering en zijn geloofspraktijk, zeker gezien de Iraanse context, waar een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en waar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekeringsproces kunnen evenwel niet overtuigen. U verklaarde dat u door het misbruik door uw oom in uw vroege tienerjaren en de stigmatisering na uw zelfmoordpoging in de moskee reeds een afkeer kreeg van de islam en van religie in het algemeen. Nadat uw echtgenote u in 1396 (2017) verliet nadat ze erachter gekomen was dat uw vader een tweede vrouw had en zich hiervoor baseerde op de islam, verloor u ook uw geloof in God en haatte u de islam en alle religies voor wat ze u aangedaan hadden (CGVS I, p. 13-17). Bij deze laatste door u geschetste oorzaak van uw afkeer voor de islam dienen de nodige

kanttekeningen worden gemaakt. U maakte duidelijk dat uw vader al van in uw jeugd een tweede vrouw nam: het was immers toen hij naar zijn tweede vrouw ging dat hij u onder de hoede liet van zijn broer, die u dan meermaals molesteerde. Uw moeder was ervan op de hoogte dat uw vader naar zijn andere vrouw was, meer deelde deze informatie niet. U kwam er zelf pas in de derde maand van 1396 (mei/juni 2017) bij een incident bij u thuis, waarbij ook uw echtgenote aanwezig was, achter dat uw vader er nog een tweede gezin op nahield. Uw vader noemde dat een recht dat hij van de islam kreeg. Dat u dergelijk nieuws voor het allereerst zou hebben vernomen toen u al in de dertig was en uw vader er al bijna 20 jaar een tweede gezin op na hield (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 4) is hoogst onwaarschijnlijk. Hieruit voortvloeiend kunnen dan ook de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de door u beweerde redenen van uw echtscheiding. Na voormeld incident wilde uw echtgenote meteen van u scheiden omdat ze er sindsdien van overtuigd was dat u misschien zoals uw vader was en ook ooit zou willen hertrouwen omdat de islam u dat toestaat (CGVS I, p. 3, 13-14). Niet alleen is het, zoals reeds gesteld, uiterst bedenkelijk dat jullie pas in mei/juni 2017 voor het eerst het andere leven van uw vader te weten zouden zijn gekomen, maar het is ook geenszins overtuigend dat uw echtgenote meteen zou hebben willen scheiden. Jullie hadden naar uw zeggen immers geen problemen en hielden echt van elkaar. Bovendien wist ze dat u niet echt gelovig was, zo dronken jullie bijvoorbeeld alcohol (CGVS I, p. 14). Dat ze in dergelijke context naar aanleiding van één incident met uw vader na negen jaar huwelijk al meteen van u zou willen scheiden omwille van regels in de islam die zij als moslima normaliter wel al moet hebben gekend en er zich bewust van moet zijn geweest voordat jullie trouwden - en dit alles in een maatschappij waarin het leven van gescheiden vrouwen niet evident is - is geenszins plausibel.

U legde voorts uit dat u, toen M.(...) u aanvankelijk over het christendom sprak, geen interesse had hierin totdat hij u over het huwelijk en de relatie tussen man en vrouw in het christendom vertelde. Dat vond u zeer interessant aangezien wat de islam over het huwelijk zegt uw leven kapot had gemaakt (CGVS I, p. 12-13, 16, 21). Echter, daar uw verklaringen over uw afkeer voor de islam omdat uw huwelijk hierdoor mislukt zou zijn de nodige overtuigingskracht missen, komt ook de waarachtigheid van de start van uw interesse in het christendom en van uw bewering sindsdien ook meer informatie erover gevraagd te hebben aan M.(...) (CGVS I, p. 12) ernstig in het gedrang. Bijkomend doet de snelheid waarmee u zich in Iran zou hebben bekeerd de wenkbrauwen fronsen, gelet op uw jarenlange afkeer van religie en dit in eerste instantie ten gevolge van het misbruik in uw jeugd, waarover u overigens nooit iets gezegd heeft tegen M.(...) (CGVS I, p. 21).

Tevens legde u incoherente en weinig precieze verklaringen af over uw kennismaking met M.(...). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u M.(...) in de tweede of derde maand van 1397 leerde kennen (CGVS I, p. 20). Tijdens uw tweede onderhoud echter maakte u duidelijk dat dit in de vierde of vijfde maand was (CGVS II, p. 5-6). U zei hierover dat u de datum niet van buiten kent omdat u nooit had gedacht dat u er ooit over zou moeten praten. Deze uitleg houdt geen steek, temeer u de kennismaking met M.(...) zelf een belangrijk moment noemde (CGVS II, p. 6). Dat u dergelijk belangrijk moment, los van het feit of u er ooit over zou moeten vertellen, dan ook niet preciezer kan situeren in de tijd, zelfs niet wat de maand betreft, is niet aannemelijk. Daarnaast verklaarde u aanvankelijk dat M.(...) u bij die eerste ontmoeting vroeg om drie schilderijen te maken (CGVS I, p. 21). Het daaropvolgend onderhoud verklaarde u dat hij u bij de eerste ontmoeting vroeg om slechts één schilderij te maken (CGVS II, p. 6). Na confrontatie repliceerde u tijdens het eerste onderhoud hetzelfde gezegd te hebben, met name dat hij u enkele foto's toonde en twee dagen daarna nogmaals kwam en vroeg om van één van die foto's een schilderij te maken (CGVS II, p. 21). Tijdens uw eerste onderhoud gaf u geenszins een dergelijke weergave van de feiten. Een louter wijzigen van uw aanvankelijke verklaringen kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen. Bovendien verklaarde u eerst dat het eerste schilderij dat u voor hem maakte het Laatste Avondmaal was (CGVS I, p. 21), terwijl u later beweerde dat het om een schilderij van Maria met baby Jezus in haar armen ging (CGVS II, p. 6). Hiermee geconfronteerd zei u enkel dat dit kon zijn omdat u meerdere schilderijen gemaakt heeft (CGVS II, p. 21). Ook verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat M.(...) u aanbood om u voor die schilderijen te betalen, maar dat u dit weigerde omdat u schilderijen maakte omdat u dat graag deed. Dit werd dan ook de basis van jullie vriendschap (CGVS I, p. 21). Later verklaarde u het tegenovergestelde, namelijk dat u hem vroeg om u te betalen voor de onkosten die u moest maken, waarmee M.(...) dan akkoord ging (CGVS I, p. 6). Na confrontatie ontkende u louter de eerste versie (CGVS II, p. 21), wat de inconsistentie niet kan rechtzetten.

Overigens is het in de Iraanse context geenszins aannemelijk dat u niet meteen van bij uw allereerste opdrachten voor M.(...) op de hoogte zou zijn geweest van de risico's van het schilderen van christelijke taferelen. U wees er zelf op dat u, omdat u christelijke taferelen tekende of schilderde, ervan beschuldigd werd het christendom te promoten en u daarom beschuldigingen als ordeverstoring en het in gevaar brengen van de nationale veiligheid aangewreven worden (CGVS II, p. 8). Dat u dergelijke risico's niet

meteen zou hebben kunnen inschatten, mist, gelet op de algemeen gekende Iraanse context waarbij elke actie die indruist tegen de basisregels van de islam grote gevolgen kan hebben en o.a. tot voornoemde accusaties kan leiden, elke realiteitszin. Uw verklaring dat u aanvankelijk niet wist wat het Iraanse regime met nieuwe christenen doet (CGVS II, p. 8) raakt dan ook kant noch wal. Hieruit vloeit voort dat uw verklaringen dat u uw naam en telefoonnummer achterop de schilderijen of tekeningen zou hebben gezet, ook op diegene die naar de huiskerkleden werden gebracht, (CGVS II, p. 8) al evenmin in overeenstemming kunnen worden gebracht met de realiteit van de Iraanse maatschappij. In het licht van voorgaande bevindingen is het evenmin geloofwaardig dat u wel gevoeld zou hebben dat M.(...) een zekere vrees had in verband met uw schilderijen, maar dat u hem er nooit naar zou hebben gevraagd en dit louter en alleen omdat u zelf rust vond in de christelijke schilderijen (CGVS II, p. 8-9, 21).

Daarnaast weet u ook nauwelijks iets te zeggen over de bekering van M.(...), nochtans de persoon die u introduceerde tot het christendom. U bent niet in staat te zeggen wanneer of hoe hij het christendom leerde kennen en vermoedt enkel dat hij al langer dan twee jaar christen was en gedoopt is. U heeft nooit gevraagd wat ervoor zorgde dat hij interesse in het christendom kreeg. U weet niet wanneer hij zich bekeerde. U vermoedt opnieuw dat dit twee jaar eerder was, maar weet dit eigenlijk niet zeker. Het enige wat u wel weet te zeggen is dat hij een tweetal jaar geleden naar Turkije ging om er gedoopt te worden. Maar ook daar weet u verder nauwelijks iets over te zeggen (CGVS II, p. 9-10). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u meer met uw eigen problemen bezig was en hiernaar niet gevraagd had (CGVS II, p. 21). Er kan en mag verwacht worden dat u op de hoogte bent van de omstandigheden van zijn bekering, des te meer daar jullie samen het land ontvluchtten en op heden nog steeds contact hebben met elkaar (CGVS I, p. 20). Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Vervolgens legt u diverse merkwaardige en tegenstrijdige verklaringen af over uw bezoeken aan de huiskerk. U verklaarde oorspronkelijk dat u bij uw eerste bezoek aan de huiskerk een schilderij over Hemelvaart meenam (CGVS I, p. 22). Later veranderde dat naar twee schilderijen, met name Jezus met lammetjes en het Laatste Avondmaal (CGVS II, p. 14-15). Bij confrontatie met dit verschil beperkte u zich tot een louter ontkennen dat u ooit een schilderij over Hemelvaart gemaakt zou hebben (CGVS II, p. 21-22). Ook verklaarde u dat in uw huiskerk op systematische manier de persoonlijke gegevens van de leden, zoals het nummer van hun identiteitskaart, telefoonnummer en adres, geregistreerd werden op laptop en bijgehouden werden op een geheugenstick (CGVS II, p. 18-19). Geconfronteerd met het gevaar dat dit inhoudt binnen de Iraanse context wees u er op dat dergelijke informatie bijgehouden werd om te weten wie al dan niet deelnam aan de vieringen en dat ze specialisten waren en wel aan de risico's gedacht moeten hebben (CGVS II, p. 22). Deze verklaringen missen echter alle realiteitszin: dat men dergelijke gevoelige informatie überhaupt al zou bijhouden kan niet overtuigen, laat staan voor het bijhouden van de aan- en afwezigheden in de missen.

Ook uw verklaringen over uw problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw interesse voor en bekering tot het christendom in Iran zijn behept met inconsistenties en onwaarschijnlijkheden. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS verklaarde u dat de inval in de huiskerk plaatsvond in de eerste tien dagen van de negende maand (CGVS I, p. 23). Tijdens het volgende onderhoud verklaarde u echter dat dit tussen de tiende en de vijftiende dag was (CGVS II, p. 16). Uw rechtvaardiging dat u niet met zekerheid kan zeggen wanneer het gebeurd is en u telkens u een datum wordt gevraagd een gok maakt (CGVS II, p. 22) kan niet weerhouden worden. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u een gebeurtenis met een dergelijke niet te miskennen impact op uw leven – u bent er zelfs uw land voor ontvlucht – exacter kan situeren in de tijd. Daarnaast maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) duidelijk dat u en M.(...) zagen dat jullie medekerkleden gearresteerd werden (CGVS Vragenlijst vraag 3.5, ingevuld op 19 januari 2021 bij de DVZ). Op het CGVS daarentegen verklaarde u enkel auto's en agenten gezien te hebben en verder niets (CGVS II, p. 17-18). Na confrontatie verklaarde u zich daar niets van te herinneren, u zag enkel agenten van de Basij en het Ettela'at (CGVS II, p. 22). In uw eerste gesprek op het CGVS verklaarde u dat de smokkelaar u een week na de inval kwam halen uit Soheiliyeh (CGVS I, p. 19). Tijdens uw tweede onderhoud kwam hij u pas na vijftien dagen ophalen (CGVS II, p. 18). Na confrontatie verklaarde u dat het één à twee weken duurde vooraleer u Iran kon verlaten (CGVS II, p. 22). Het samenvoegen van beide tijdsperiodes kan deze tegenstrijdigheid niet vergoelijken. Er kan trouwens verwacht worden dat u over dergelijke gang van zaken in uw leven kort voor uw vlucht uit uw land accuratere verklaringen kan afleggen. Bovendien is het niet overtuigend dat u, die op de vlucht was voor de Iraanse autoriteiten, uw toevlucht zou zoeken in een buitenverblijf van een zeer naast familielid van u, daar dergelijke verblijfplaats gemakkelijk achterhaald kan worden door de autoriteiten. Dat M.(...) gezegd zou hebben dat de autoriteiten niet op zoek zouden komen naar u en u zelf ook niet dacht dat het gevaarlijk zou zijn daar de huiskerk nog niet veel persoonlijke gegevens van u had (CGVS II, p. 18) kan geenszins rechtvaardigen waarom u het risico zou hebben genomen te gaan onderduiken op een plaats

die gemakkelijk ontdekt zou kunnen worden. Uw uitleg staat immers haaks op uw eerdere verklaringen dat M.(...) u bij het zien van de autoriteiten aan de plaats waar jullie toen een huiskerkdienst hielden, zei dat jullie ook gezocht zouden worden en dat de autoriteiten ook naar uw huis zouden komen (CGVS I, p. 23), alsook op uw eerdere verklaringen dat u op de achterkant van uw schilderijen uw echte naam en uw telefoonnummer noteerde, waardoor u vanzelfsprekend alsnog gemakkelijk geïdentificeerd kon worden (CGVS I, p. 23).

Wat betreft de invallen bij uw moeder verklaarde u eerst dat de eerste inval plaatsvond in de twaalfde maand van 1397 of de eerste maand van 1398 en dat u toen niet in het land was daar u in de negende maand van 1397 Iran had verlaten (CGVS I, p. 5, 19). Echter, meteen daarna gevraagd wanneer en waar u was toen u hoorde van deze eerste inval, verklaarde u dat dit zeven of acht dagen erna was en dat u zich nog in Soheiliyeh bij uw broer bevond (CGVS I, p. 6). U gaf tevens aan dat de autoriteiten een arrestatiebevel voor u meehadden de derde of vierde keer dat ze bij uw moeder langskwamen (CGVS I, p. 7). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u dat ze dit nooit bijhadden (CGVS II, p. 19). Na confrontatie ontkende u uw eerste versie (CGVS II, p. 22-23). Een louter ontkennen van eerdere verklaringen biedt geen aanvaardbare rechtvaardiging en kan aldus de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België, ter staving waarvan u een attest van de Iraanse kerk van Brussel en enkele foto's en video's van uw activiteiten in de kerk en uw online activiteiten neerlegde. Gezien uw kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde contact met het christendom in Iran (CGVS II, p. 17), daar waar dit contact met het christendom in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist niet dat u op heden in Brussel naar de kerk gaat, maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Uw kerkbezoek en overige christelijke activiteiten in België tonen bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. De door u ter zake neergelegde bewijsstukken getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering.

Uw christelijke activiteiten op sociale media (CGVS I, p. 10) doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Immers, gelet op uw ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van uw facebookposts, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

Betreffende de door u in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

U beweert weliswaar dat u reeds in het vizier van de lokale Basij gekomen bent wegens uw deelname aan een demonstratie in Antwerpen waar u bekeerlingen steunde en dat zij in de moskee hebben verkondigd dat u een heiden bent en nieuwe bekeerlingen steunt om zo de reputatie van uw familie te besmeuren (CGVS I, p. 5, 8; CGVS II, p. 19). Aan deze verklaringen kan evenwel geen geloof gehecht worden. Dat de lokale Basij, die u sinds uw zelfmoordpoging in de moskee toen u dertien-veertien jaar oud was steeds als een paria zag waardoor u ook nooit meer naar de moskee ging, u bijna 25 jaar later nog actief zou herkennen, is uiterst bedenkelijk te noemen, temeer de Basij zij zich bij het afspeuren van beelden niet alleen op u concentreren, u op de beelden nergens bij naam genoemd werd, deeltijds een (mond)masker droeg tijdens de actie, en nergens op de voorgrond trad door bijvoorbeeld een speech te geven (CGVS I, p. 9, 18; CGVS II, p. 20). Bovendien missen uw verklaringen dat u door uw beweerde bekering recent nog in het vizier van de Iraanse autoriteiten bent gekomen elke waarachtigheid (cf. supra), waardoor ook hieruit geen onmiddellijke aanzet kan worden afgeleid voor de lokale Basij om u in de gaten te houden. U kan overigens ook niet zeggen via wie precies uw moeder op de hoogte zou zijn gekomen van deze aankondiging (CGVS I, p. 9-10). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uw gedrag in België

de geloofwaardigheid van het feit dat de Basij u zou hebben opgemerkt in een demonstratie in Antwerpen nog verder ondergraaft. Immers, u beweerde dat uw moeder, met wie u duidelijk heel hecht bent (CGVS I, p. 4), na uw beweerde expositie op sociale media en de aankondiging hierover in de moskee, bedreigd werd dat ze het district, waar ze al vele decennia woonde, moest verlaten (CGVS I, p. 5, 9). Bij uw daaropvolgend onderhoud legde u uit dat uw moeder en oudere zus, die samenwonen, intussen daadwerkelijk verhuisd zouden zijn naar een ander district, wat u erg vond (CGVS II, p. 3). Dat u, reeds wetende dat de Basij uw deelname aan een demonstratie in België had achterhaald en hierom uw moeder reeds bedreigd had dat ze het district moest verlaten, alsnog gaat deelnemen aan een nieuwe betoging in juli 2021, zet andermaal de geloofwaardigheid van uw bewering dat de lokale Basij weet waar u in België mee bezig bent en dit zelfs in de moskee zou hebben verkondigd, op losse schroeven.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering, noch dat u omwille van uw opportunistische bekering en steun aan bekeerlingen een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Iran.

Aangaande uw deelname aan enkele demonstraties in België, waarvan u diverse bewijsstukken aanbrengt, wijst het CGVS er tot slot op dat al evenmin aangenomen kan worden dat u omwille van politieke betrokkenheid in loco een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Iran.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn – u heeft dit alvast niet aangetoond (cf. supra) - of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

In dit verband kan erop gewezen worden dat uw politieke activiteiten in België zeer gelimiteerd blijken te zijn. U legde foto's neer van deelnames aan drie protesten. U verklaarde nooit zelf een betoging georganiseerd te hebben en nooit gespeecht te hebben, u was er een gewone deelnemer zoals de anderen. U verklaarde ook dat u niets te maken had met de monarchistische vlag die in beeld te zien is. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en de door u neergelegde foto's en video's dat u hierop aanwezig was als christen en betoogde tegen de behandeling van de bekeerlingen (CGVS II, p. 3-4). Gelet op de vaststelling dat uw bekering tot het christendom ongeloofwaardig is (cf. infra), moeten deze betogingen gezien worden als opportunistische pogingen om in België een asielstatus te bemachtigen. Herhaald kan worden dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming, tenzij het om personen gaat die al een verhoogd risicoprofiel hadden, wat u niet aannemelijk heeft gemaakt.

De informatie waarop het CGVS zich in deze beslissing beroept, is in kopie als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit, nationaliteit, scheiding en beroep als schilder en tekenaar staan niet ter discussie. Ook het tweede huwelijk van uw vader wordt op zich niet betwist. De bewijsstukken inzake uw surplace religieuze en politieke activiteiten kwamen hierboven al aan bod. De foto van het facebookprofiel van M.(...) ('Ma.(...) I.(...)') staft louter het bestaan van deze persoon en dat u met hem bevriend bent op facebook, niets meer. Uit niets kan enig christelijk verband tussen jullie worden afgeleid, noch dat jullie elkaar al kenden van in Iran.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook meent verzoeker dat er een manifeste appreciatiefout voorligt. In de ontwikkeling van zijn middel voert verzoeker tevens nog de schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas, in het bijzonder zijn bekering tot het christendom en de hieruit voortvloeiende problemen en vrees, wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus te verlenen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker heeft niet kunnen overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom in Iran, de verklaringen over zijn bekering zijn ontoereikend:

- (1) verzoekers verklaringen over de start van zijn interesse voor het christendom zijn niet aannemelijk;
- (2) daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn afkeer van de islam omdat zijn huwelijk hierdoor mislukt zou zijn, komt ook de waarachtigheid van de start van zijn interesse in het christendom en zijn bewering sindsdien ook meer informatie erover gevraagd te hebben aan M. in het gedrang. Ook de snelheid waarmee verzoeker zich in Iran zou hebben bekeerd doet de wenkbrauwen fronsen gelet op zijn jarenlange afkeer van religie en dit in eerste instantie ten gevolge van het misbruik in zijn jeugd waarover hij overigens nooit iets gezegd heeft tegen M.;
- (3) verzoeker legt incoherente en weinig precieze verklaringen af over zijn kennismaking met M.;
- (4) het is in de Iraanse context geenszins aannemelijk dat verzoeker niet meteen van bij zijn eerste opdracht voor M. op de hoogte zou zijn geweest van de risico's van het schilderen van christelijke taferelen, alsook is het in deze Iraanse context niet geloofwaardig dat verzoeker zijn naam en telefoonnummer achterop de schilderijen of tekeningen zou hebben gezet – ook deze die naar de huiskerkleden werden gebracht. Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker wel gevoeld zou hebben dat M. een zekere vrees had in verband met zijn schilderijen, maar dat hij hem er nooit naar zou hebben gevraagd en dit louter en alleen omdat verzoeker zelf rust vond in de christelijke schilderijen;
- (5) verzoeker weet nauwelijks iets te zeggen over de bekering van M., nochtans de persoon die verzoeker introduceerde tot het christendom;
- (6) verzoeker legt diverse merkwaardige en tegenstrijdige verklaringen af over zijn bezoeken aan de huiskerk;

(ii) ook verzoekers verklaringen over zijn problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van zijn interesse voor en bekering tot het christendom in Iran zijn behept met inconsistenties en onwaarschijnlijkheden;

(iii) er moet worden besloten dat aan verzoekers bekering tot het christendom in Iran geen geloof kan worden gehecht, hierdoor kan ook het feit dat hij gezocht wordt door de autoriteiten omwille van zijn bekering, niet langer als geloofwaardig worden beschouwd; dat aan zijn geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, ondermijnt het geloof in verzoekers oprecht religieus engagement na aankomst in België, gezien de kerkbezoeken en christelijke activiteiten op sociale media een voortzetting

zijn van zijn ongeloofwaardige bekering in Iran, moet er besloten worden dat verzoeker vanuit opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief is in een kerk en op sociale media. Hoe dan ook blijkt uit de beschikbare informatie dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en evenmin aandacht hebben voor wat deze op het internet hebben gezegd of gedaan, er kan ook worden verwacht dat verzoeker bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van zijn sociale media uitwist; er kan bovendien geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij in het vizier van de lokale Basij zou zijn gekomen omwille van zijn deelname aan een demonstratie in Antwerpen en zijn verklaringen dat hij door zijn beweerde bekering recent nog in het vizier van de Iraanse autoriteiten is gekomen missen elke waarachtigheid waardoor ook hieruit geen onmiddellijke aanzet kan worden afgeleid voor de lokale Basij om verzoeker in de gaten te houden, verzoeker kan in dit verband bovendien niet verklaren via wie zijn moeder precies op de hoogte zou zijn gekomen van deze aankondiging en verzoekers gedrag in België ondergraaft verder de geloofwaardigheid van het feit dat de Basij hem zou hebben opgemerkt in een demonstratie in Antwerpen;

(iv) er kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker omwille van politieke betrokkenheid een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar Iran nu bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat de overheden van zijn land van herkomst op de hoogte zijn van zijn activiteiten. Bovendien dient erop gewezen dat verzoekers politieke activiteiten in België zeer gelimiteerd blijken te zijn. Gelet op de vaststelling dat zijn bekering tot het christendom ongeloofwaardig is, moeten deze betogingen gezien worden als opportunistische pogingen om in België een asielstatus te bemachtigen. Herhaald kan worden dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming, tenzij het om personen gaat die al een verhoogd risicoprofiel hadden, wat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt;

(v) de documenten die verzoeker aanbrengt in de loop van zijn administratieve procedure zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Bij terugkeer naar Iran vreest verzoeker voor zijn leven omwille van zijn bekering tot het christendom.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt blijkt immers dat er aan verzoekers beweerde bekering en interesse voor het christendom geen geloof kan worden gehecht, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen ten gevolge van zijn bekering in Iran. Evenmin toont

verzoeker een ernstig politiek engagement aan, laat staan dat hij omwille van dit engagement zou worden gevisieerd door de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer.

2.3.4.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van een verzoeker over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan de verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat dit nieuwe geloof een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling afkomstig is uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voor verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij de verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

2.3.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit blote beweringen, poneert een vrees voor vervolging, minimaliseert de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.4.2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat verzoeker niet kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom.

Zoals hoger werd aangehaald, kan van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden(en) en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land – *in casu* Iran – waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Verzoeker slaagt hier echter *in casu* niet in. De commissaris-generaal considereert in dit verband op goede gronden als volgt:

"(...) Uw verklaringen over uw bekeringsproces kunnen evenwel niet overtuigen. U verklaarde dat u door het misbruik door uw oom in uw vroege tienerjaren en de stigmatisering na uw zelfmoordpoging in de moskee reeds een afkeer kreeg van de islam en van religie in het algemeen. Nadat uw echtgenote u in 1396 (2017) verliet nadat ze erachter gekomen was dat uw vader een tweede vrouw had en zich hiervoor baseerde op de islam, verloor u ook uw geloof in God en haatte u de islam en alle religies voor wat ze u aangedaan hadden (CGVS I, p. 13-17). Bij deze laatste door u geschetste oorzaak van uw afkeer voor de islam dienen de nodige kanttekeningen worden gemaakt. U maakte duidelijk dat uw vader al van in uw jeugd een tweede vrouw nam: het was immers toen hij naar zijn tweede vrouw ging dat hij u onder de hoede liet van zijn broer, die u dan meermaals molesteerde. Uw moeder was ervan op de hoogte dat uw vader naar zijn andere vrouw was, meer deelde deze informatie niet. U kwam er zelf pas in de derde maand van 1396 (mei/juni 2017) bij een incident bij u thuis, waarbij ook uw echtgenote aanwezig was, achter dat uw vader er nog een tweede gezin op nahield. Uw vader noemde dat een recht dat hij van de islam kreeg. Dat u dergelijk nieuws voor het allereerst zou hebben vernomen toen u al in de dertig was en uw vader er al bijna 20 jaar een tweede gezin op na hield (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 4) is hoogst onwaarschijnlijk. Hieruit voortvloeiend kunnen dan ook de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de door u beweerde redenen van uw echtscheiding. Na voormeld incident wilde uw echtgenote meteen van u scheiden omdat ze er sindsdien van overtuigd was dat u misschien zoals uw vader was en ook ooit zou willen hertrouwen omdat de islam u dat toestaat (CGVS I, p. 3, 13-14). Niet alleen is het, zoals reeds gesteld, uiterst bedenkelijk dat jullie pas in mei/juni 2017 voor het eerst het andere leven van uw vader te weten zouden zijn gekomen, maar het is ook geenszins overtuigend dat uw echtgenote meteen zou hebben willen scheiden. Jullie hadden naar uw zeggen immers geen problemen en hielden echt van elkaar. Bovendien wist ze dat u niet echt gelovig was, zo dronken jullie bijvoorbeeld alcohol (CGVS I, p. 14). Dat ze in dergelijke context naar aanleiding van één incident met uw vader na negen jaar huwelijk al meteen van u zou willen scheiden omwille van regels in de islam die zij als moslima normaliter wel al moet hebben gekend en er zich bewust van moet zijn geweest voordat jullie trouwden - en dit alles in een maatschappij waarin het leven van gescheiden vrouwen niet evident is - is geenszins plausibel. U legde voorts uit dat u, toen M.(...) u aanvankelijk over het christendom sprak, geen interesse had hierin totdat hij u over het huwelijk en de relatie tussen man en vrouw in het christendom vertelde. Dat vond u zeer interessant aangezien wat de islam over het huwelijk zegt uw leven kapot had gemaakt (CGVS I, p. 12-13, 16, 21). Echter, daar uw verklaringen over uw afkeer voor de islam omdat uw huwelijk hierdoor mislukt zou zijn de nodige overtuigingskracht missen, komt ook de waarachtigheid van de start van uw interesse in het christendom en van uw bewering sindsdien ook meer informatie erover gevraagd te hebben aan M.(...) (CGVS I, p. 12) ernstig in het gedrang. Bijkomend doet de snelheid waarmee u zich in Iran zou hebben bekeerd de wenkbrauwen fronsen, gelet op uw jarenlange afkeer van religie en dit in eerste instantie ten gevolge van het misbruik in uw jeugd, waarover u overigens nooit iets gezegd heeft tegen M.(...) (CGVS I, p. 21)."

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de doorleefde en diepgaande antwoorden die hij wel wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn bekeringsproces. Verzoeker duidt hierbij echter niet aan om welke passages het dan wel zou gaan en doet met deze bewering geen afbreuk aan bovenvermelde motieven, die steunen op de terechte en pertinente vaststelling dat verzoekers verklaringen over zijn afkeer van de islam overtuigingskracht missen. Het is immers hoogst onwaarschijnlijk dat verzoeker het nieuws dat zijn vader er al bijna twintig jaar een ander gezin op nahield, pas voor het allereerst vernam toen hij al in de dertig was en daarom kunnen dan ook de nodige vraagtekens gesteld worden bij de reden van zijn echtscheiding. De Raad volgt de Commissaris-generaal dat hierdoor dan ook de waarachtigheid van de start van zijn interesse in het

christendom en van zijn bewering sindsdien ook meer informatie erover gevraagd te hebben aan M.(...) ernstig in het gedrang komt.

Verzoeker stelt ook dat de antwoorden die hij gegeven heeft inzake zijn bekering wel degelijk betrouwbaar, aannemelijk en geloofwaardig zijn en dat hij blijk geeft van een oprecht geloof in het christendom, hij verwijst in dit verband naar de verklaringen die hij heeft afgelegd dat hij uit het christendom vergevingsgezindheid kan putten, evenals mentale en innerlijke rust. Bovendien heeft hij blijk gegeven van een grondige kennis van de Bijbel. Door louter opnieuw te verwijzen naar reeds afgelegde verklaringen, doet verzoeker geen afbreuk aan het oordeel van de Commissaris-generaal hierover. Uit de gehoorverslagen blijkt niet dat aan verzoeker specifieke vragen over zijn Bijbelkennis werden gesteld, verzoeker spreekt wel over christelijke taferelen als hij het heeft over de schilderijen die hij in opdracht maakte (CGVS I, p. 21 en 22; CGVS II, p. 6 en 7) en hij stelt zelf Hemelvaart niet te kennen (CGVS II, p. 22).

Over zijn kennismaking met het christendom en over de persoon van M.(...), de persoon door wie hij zich bekeerd heeft, merkt de Commissaris-generaal het volgende op:

“Tevens legde u incoherente en weinig precieze verklaringen af over uw kennismaking met M.(...). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u M.(...) in de tweede of derde maand van 1397 leerde kennen (CGVS I, p. 20). Tijdens uw tweede onderhoud echter maakte u duidelijk dat dit in de vierde of vijfde maand was (CGVS II, p. 5-6). U zei hierover dat u de datum niet van buiten kent omdat u nooit had gedacht dat u er ooit over zou moeten praten. Deze uitleg houdt geen steek, temeer u de kennismaking met M.(...) zelf een belangrijk moment noemde (CGVS II, p. 6). Dat u dergelijk belangrijk moment, los van het feit of u er ooit over zou moeten vertellen, dan ook niet preciezer kan situeren in de tijd, zelfs niet wat de maand betreft, is niet aannemelijk. Daarnaast verklaarde u aanvankelijk dat M.(...) u bij die eerste ontmoeting vroeg om drie schilderijen te maken (CGVS I, p. 21). Het daaropvolgend onderhoud verklaarde u dat hij u bij de eerste ontmoeting vroeg om slechts één schilderij te maken (CGVS II, p. 6). Na confrontatie repliceerde u tijdens het eerste onderhoud hetzelfde gezegd te hebben, met name dat hij u enkele foto's toonde en twee dagen daarna nogmaals kwam en vroeg om van één van die foto's een schilderij te maken (CGVS II, p. 21). Tijdens uw eerste onderhoud gaf u geenszins een dergelijke weergave van de feiten. Een louter wijzigen van uw aanvankelijke verklaringen kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen. Bovendien verklaarde u eerst dat het eerste schilderij dat u voor hem maakte het Laatste Avondmaal was (CGVS I, p. 21), terwijl u later beweerde dat het om een schilderij van Maria met baby Jezus in haar armen ging (CGVS II, p. 6). Hiermee geconfronteerd zei u enkel dat dit kon zijn omdat u meerdere schilderijen gemaakt heeft (CGVS II, p. 21). Ook verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat M.(...) u aanbood om u voor die schilderijen te betalen, maar dat u dit weigerde omdat u schilderijen maakte omdat u dat graag deed. Dit werd dan ook de basis van jullie vriendschap (CGVS I, p. 21). Later verklaarde u het tegenovergestelde, namelijk dat u hem vroeg om u te betalen voor de onkosten die u moest maken, waarmee M.(...) dan akkoord ging (CGVS I, p. 6). Na confrontatie ontkende u louter de eerste versie (CGVS II, p. 21), wat de inconsistentie niet kan rechtzetten.”

“Daarnaast weet u ook nauwelijks iets te zeggen over de bekering van M.(...), nochtans de persoon die u introduceerde tot het christendom. U bent niet in staat te zeggen wanneer of hoe hij het christendom leerde kennen en vermoedt enkel dat hij al langer dan twee jaar christen was en gedoopt is. U heeft nooit gevraagd wat ervoor zorgde dat hij interesse in het christendom kreeg. U weet niet wanneer hij zich bekeerde. U vermoedt opnieuw dat dit twee jaar eerder was, maar weet dit eigenlijk niet zeker. Het enige wat u wel weet te zeggen is dat hij een tweetal jaar geleden naar Turkije ging om er gedoopt te worden. Maar ook daar weet u verder nauwelijks iets over te zeggen (CGVS II, p. 9-10). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u meer met uw eigen problemen bezig was en hiernaar niet gevraagd had (CGVS II, p. 21). Er kan en mag verwacht worden dat u op de hoogte bent van de omstandigheden van zijn bekering, des te meer daar jullie samen het land ontvluchtten en op heden nog steeds contact hebben met elkaar (CGVS I, p. 20). Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.”

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met de antwoorden die hij wel wist te geven op de vragen aangaande het bekeringsproces van zijn vriend M.(...). Ook hier dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet concreet aanduidt welke deze antwoorden dan zouden zijn en dat hij met deze bewering geen afbreuk doet aan de motieven zoals hierboven weergegeven.

De Raad meent dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker toch oog moet hebben gehad voor het christen zijn van M.(...) gezien hij de kernfiguur was die verzoeker introduceerde tot het

christendom en dat hij daarom enige interesse zou moeten betonen hoe M.(...) het christendom leerde kennen en de omstandigheden van diens bekering, *quod non*.

De Commissaris-generaal voegt tevens het volgende toe:

"Overigens is het in de Iraanse context geenszins aannemelijk dat u niet meteen van bij uw allereerste opdrachten voor M.(...) op de hoogte zou zijn geweest van de risico's van het schilderen van christelijke taferelen. U wees er zelf op dat u, omdat u christelijke taferelen tekende of schilderde, ervan beschuldigd werd het christendom te promoten en u daarom beschuldigingen als ordeverstoring en het in gevaar brengen van de nationale veiligheid aangewreven worden (CGVS II, p. 8). Dat u dergelijke risico's niet meteen zou hebben kunnen inschatten, mist, gelet op de algemeen gekende Iraanse context waarbij elke actie die indruist tegen de basisregels van de islam grote gevolgen kan hebben en o.a. tot voornoemde accusaties kan leiden, elke realiteitszin. Uw verklaring dat u aanvankelijk niet wist wat het Iraanse regime met nieuwe christenen doet (CGVS II, p. 8) raakt dan ook kant noch wal. Hieruit vloeit voort dat uw verklaringen dat u uw naam en telefoonnummer achterop de schilderijen of tekeningen zou hebben gezet, ook op diegene die naar de huiskerkleden werden gebracht, (CGVS II, p. 8) al evenmin in overeenstemming kunnen worden gebracht met de realiteit van de Iraanse maatschappij. In het licht van voorgaande bevindingen is het evenmin geloofwaardig dat u wel gevoeld zou hebben dat M.(...) een zekere vrees had in verband met uw schilderijen, maar dat u hem er nooit naar zou hebben gevraagd en dit louter en alleen omdat u zelf rust vond in de christelijke schilderijen (CGVS II, p. 8-9, 21)."

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze motivering, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Inzake zijn geloofsactiviteiten in Iran stelt de Commissaris-generaal:

"Vervolgens legt u diverse merkwaardige en tegenstrijdige verklaringen af over uw bezoeken aan de huiskerk. U verklaarde oorspronkelijk dat u bij uw eerste bezoek aan de huiskerk een schilderij over Hemelvaart meenam (CGVS I, p. 22). Later veranderde dat naar twee schilderijen, met name Jezus met lammetjes en het Laatste Avondmaal (CGVS II, p. 14-15). Bij confrontatie met dit verschil beperkte u zich tot een louter ontkennen dat u ooit een schilderij over Hemelvaart gemaakt zou hebben (CGVS II, p. 21-22). Ook verklaarde u dat in uw huiskerk op systematische manier de persoonlijke gegevens van de leden, zoals het nummer van hun identiteitskaart, telefoonnummer en adres, geregistreerd werden op laptop en bijgehouden werden op een geheugenstick (CGVS II, p. 18-19). Geconfronteerd met het gevaar dat dit inhoudt binnen de Iraanse context wees u er op dat dergelijke informatie bijgehouden werd om te weten wie al dan niet deelnam aan de vieringen en dat ze specialisten waren en wel aan de risico's gedacht moeten hebben (CGVS II, p. 22). Deze verklaringen missen echter alle realiteitszin: dat men dergelijke gevoelige informatie überhaupt al zou bijhouden kan niet overtuigen, laat staan voor het bijhouden van de aan- en afwezigheden in de missen."

Verzoeker voert evenmin een concreet verweer tegen dit motief. De Raad sluit zich erbij aan dat het in de Iraanse context helemaal niet aannemelijk is dat al de persoonlijke gegevens van de leden van een huiskerk op een laptop zouden worden geregistreerd en bijgehouden op een geheugenstick en dat de aan- en afwezigheden bij de vieringen zouden worden bijgehouden. In Iran is de bekering tot een andere geloofsovertuiging dan deze die in het land algemeen gangbaar is, immers strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog wijst op elementen die hij volgens hem wel aannemelijk, doorleefd en volledig heeft uiteengezet en hekelt dat deze antwoorden ten onrechte worden doodgezwegen in de bestreden beslissing, dient er vooreerst op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Voorts dient benadrukt dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte, ongeloofwaardige en niet-aannemelijke karakter van verzoekers verklaringen blijkt over essentiële elementen van zijn vluchtrelaas die wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ondermijnen. Het louter herhalen van een aantal verklaringen – die overigens ten dele ook door zelfstudie of door overdracht van derden gekend kunnen zijn – is op zich dan ook geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. Verzoeker toont allerminst *in concreto* aan dat de door hem aangehaalde elementen zwaarder zouden doorwegen dan de

gebrekkigheden, onaannemelijkheden en vaagheden die in de bestreden beslissing op pertinente wijze worden uiteengezet.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat zijn voorgeschiedenis (het misbruik als kind en daaropvolgende zelfmoordpogingen en de ontdekking dat zijn vader in het geheim een tweede gezin had wat uiteindelijk aanleiding zou hebben gegeven tot de ontwrichting van zijn relatie met zijn vrouw) ervoor zorgde dat hij een afkeer had gekregen voor de Islam. Hij herneemt ook zijn verklaringen van tijdens zijn persoonlijke onderhoud van hoe hij in contact kwam met M. en geïntrigeerd en begeistert raakte door het christendom. In dit verband merkt hij op dat M. hem vroeg om tegen betaling een schilderij van Maria en Jezus voor hem te maken, hij poneert dat hij wel degelijk blijk geeft van een oprecht geloof in het christendom waarbij hij overtuigd is dat hij dankzij de Blijde Boodschap in het Nieuwe Testament op psychisch vlak is wedergeboren en hij hekelt dat het CGVS uit het oog verliest dat iemands beweegredenen om zijn/haar eigen religie in vraag te stellen en vervolgens geïnspireerd te zijn door nieuwe opvattingen heel persoonlijk zijn. In dit verband dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het herhalen van één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag om voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Zo verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal geen, minstens onvoldoende, rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse, alsook met de persoonlijkheid en het profiel van verzoeker en hij voorhoudt dat de dossierbehandelaar van het CGVS zich vergist heeft bij het analyseren van zijn verklaringen, minstens dat zijn verklaringen verkeerd geïnterpreteerd werden, laat hij na om *in concreto* aan te tonen waar, wanneer of op welke wijze het CGVS volgens hem geen of te weinig rekening zou hebben gehouden met deze elementen of welke verklaringen verkeerd werden geanalyseerd en/of geïnterpreteerd, laat staan op welke wijze zij van invloed zouden zijn geweest op de motieven van de bestreden beslissing.

2.3.4.2.4. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering en interesse in het christendom, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn beweerde problemen in Iran ten gevolge van zijn bekering. Er kan dan ook evenmin worden aanvaard dat verzoeker op basis van zijn geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran.

Door in het verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaringen als zou hij in botsing zijn gekomen met de islamitische waarden en normen in de Iraanse samenleving en hij opwerpt dat Iran geen veilige plaats is om te leven of zich als persoon te ontplooiën omwille van de harde repressie aldaar wanneer men zich niet aan de religieuze regels houdt, brengt verzoeker geen enkel concreet verweer bij om de volgende pertinente vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen:

“Ook uw verklaringen over uw problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw interesse voor en bekering tot het christendom in Iran zijn behept met inconsistenties en onwaarschijnlijkheden. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS verklaarde u dat de inval in de huiskerk plaatsvond in de eerste tien dagen van de negende maand (CGVS I, p. 23). Tijdens het volgende onderhoud verklaarde u echter dat dit tussen de tiende en de vijftiende dag was (CGVS II, p. 16). Uw rechtvaardiging dat u niet met zekerheid kan zeggen wanneer het gebeurd is en u telkens u een datum wordt gevraagd een gok maakt (CGVS II, p. 22) kan niet weerhouden worden. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u een gebeurtenis met een dergelijke niet te miskennen impact op uw leven – u bent er zelfs uw land voor ontvlucht – exacter kan situeren in de tijd. Daarnaast maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) duidelijk dat u en M.(...) zagen dat jullie medekerkleden gearresteerd werden (CGVS Vragenlijst vraag 3.5, ingevuld op 19 januari 2021 bij de DVZ). Op het CGVS daarentegen verklaarde u enkel auto's en agenten gezien te hebben en verder niets (CGVS II, p. 17-18). Na confrontatie verklaarde u zich daar niets van te herinneren, u zag enkel agenten van de Basij en het Ettela'at (CGVS II, p. 22). In uw eerste gesprek op het CGVS verklaarde u dat de smokkelaar u een week na de inval kwam halen uit Soheiliyeh (CGVS I, p. 19). Tijdens uw tweede onderhoud kwam hij u pas na vijftien dagen ophalen (CGVS II, p. 18). Na confrontatie verklaarde u dat het één à twee weken duurde vooraleer u Iran kon verlaten (CGVS II, p. 22). Het samenvoegen van beide tijdsperiodes kan deze tegenstrijdigheid niet vergoelijken. Er kan trouwens verwacht worden dat u over dergelijke gang van zaken in uw leven kort voor uw vlucht uit uw land accuratere verklaringen kan afleggen. Bovendien is het niet overtuigend dat u, die op de vlucht was voor de Iraanse autoriteiten, uw toevlucht zou zoeken in een buitenverblijf van een zeer naast familielid van u, daar dergelijke verblijfplaats gemakkelijk achterhaald kan worden door de autoriteiten. Dat M.(...)

gezegd zou hebben dat de autoriteiten niet op zoek zouden komen naar u en u zelf ook niet dacht dat het gevaarlijk zou zijn daar de huiskerk nog niet veel persoonlijke gegevens van u had (CGVS II, p. 18) kan geenszins rechtvaardigen waarom u het risico zou hebben genomen te gaan onderduiken op een plaats die gemakkelijk ontdekt zou kunnen worden. Uw uitleg staat immers haaks op uw eerdere verklaringen dat M.(...) u bij het zien van de autoriteiten aan de plaats waar jullie toen een huiskerkdienst hielden, zei dat jullie ook gezocht zouden worden en dat de autoriteiten ook naar uw huis zouden komen (CGVS I, p. 23), alsook op uw eerdere verklaringen dat u op de achterkant van uw schilderijen uw echte naam en uw telefoonnummer noteerde, waardoor u vanzelfsprekend alsnog gemakkelijk geïdentificeerd kon worden (CGVS I, p. 23).

Wat betreft de invallen bij uw moeder verklaarde u eerst dat de eerste inval plaatsvond in de twaalfde maand van 1397 of de eerste maand van 1398 en dat u toen niet in het land was daar u in de negende maand van 1397 Iran had verlaten (CGVS I, p. 5, 19). Echter, meteen daarna gevraagd wanneer en waar u was toen u hoorde van deze eerste inval, verklaarde u dat dit zeven of acht dagen erna was en dat u zich nog in Soheiliyeh bij uw broer bevond (CGVS I, p. 6). U gaf tevens aan dat de autoriteiten een arrestatiebevel voor u meehadden de derde of vierde keer dat ze bij uw moeder langskwamen (CGVS I, p. 7). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u dat ze dit nooit bijhadden (CGVS II, p. 19). Na confrontatie ontkende u uw eerste versie (CGVS II, p. 22-23). Een louter ontkennen van eerdere verklaringen biedt geen aanvaardbare rechtvaardiging en kan aldus de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen.”

Verzoeker voert voor het overige geen enkel concreet verweer tegen deze motivering, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.4.2.5. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing ook vast dat, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers geloofsactiviteiten en problemen in Iran, de geloofwaardigheid van zijn oprecht religieus engagement na aankomst in België wordt ondermijnd. Gezien verzoekers kerkbezoeken en activiteiten in de kerk in België – waartoe hij een attest voorlegt van de Iraanse kerk van Brussel en enkele foto's en video's van zijn activiteiten in de kerk en zijn online activiteiten (administratief dossier, map 'Documenten') – en zijn christelijke activiteiten op sociale media een voortzetting zijn van zijn ongeloofwaardige bekering moet er worden besloten dat verzoeker omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief is in een kerk en op sociale media. Het naar de kerk gaan en posten van christelijke boodschappen op Facebook tonen – in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te betogen – op zich de oprechtheid van de bekering niet aan.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus "Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020) dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van dergelijke risicofactoren in zijn hoofdte in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakte. In de bestreden beslissing staat in dit verband bovendien nog terecht te lezen: “U beweert weliswaar dat u reeds in het vizier van de lokale Basij gekomen bent wegens uw deelname aan een demonstratie in Antwerpen waar u bekeerlingen steunde en dat zij in de moskee hebben verkondigd dat u een heiden bent en nieuwe bekeerlingen steunt om zo de reputatie van uw familie te besmeuren (CGVS I, p. 5, 8; CGVS II, p. 19). Aan deze verklaringen kan evenwel geen geloof gehecht worden. Dat de lokale Basij, die u sinds uw zelfmoordpoging in de moskee toen u dertien-veertien jaar oud was steeds als een paria zag waardoor u ook nooit meer naar de moskee ging, u bijna 25 jaar later nog actief zou herkennen, is uiterst bedenkelijk te noemen, temeer de Basij zij zich bij het afspeuren van beelden niet alleen op u concentreren, u op de beelden nergens bij naam genoemd werd, deeltijds een (mond)masker droeg tijdens de actie, en nergens op de voorgrond trad door bijvoorbeeld een speech te geven (CGVS I, p. 9, 18; CGVS II, p. 20). Bovendien missen uw verklaringen dat u door uw beweerde bekering recent nog in het vizier van de Iraanse autoriteiten bent gekomen elke waarachtigheid (cf. supra), waardoor ook hieruit geen onmiddellijke aanzet kan worden afgeleid voor de lokale Basij om u in de gaten te houden. U kan overigens ook niet zeggen via wie precies uw moeder op de hoogte zou zijn gekomen van deze aankondiging (CGVS I, p. 9-10). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uw gedrag in België de

geloofwaardigheid van het feit dat de Basij u zou hebben opgemerkt in een demonstratie in Antwerpen nog verder ondergraaft. Immers, u beweerde dat uw moeder, met wie u duidelijk heel hecht bent (CGVS I, p. 4), na uw beweerde expositie op sociale media en de aankondiging hierover in de moskee, bedreigd werd dat ze het district, waar ze al vele decennia woonde, moest verlaten (CGVS I, p. 5, 9). Bij uw daaropvolgend onderhoud legde u uit dat uw moeder en oudere zus, die samenwonen, intussen daadwerkelijk verhuisd zouden zijn naar een ander district, wat u erg vond (CGVS II, p. 3). Dat u, reeds wetende dat de Basij uw deelname aan een demonstratie in België had achterhaald en hierom uw moeder reeds bedreigd had dat ze het district moest verlaten, alsnog gaat deelnemen aan een nieuwe betoging in juli 2021, zet andermaal de geloofwaardigheid van uw bewering dat de lokale Basij weet waar u in België mee bezig bent en dit zelfs in de moskee zou hebben verkondigd, op losse schroeven."

Derhalve dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoeker zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op sociale media en hij maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten of omgeving zou staan. Verder weerlegt verzoeker de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze mag worden verwacht dat, voorafgaand aan een terugkeer, de betreffende berichten op deze sociale media worden verwijderd.

Daar waar verzoeker nog opwerpt dat de gedachte om zijn huidige levenswijze die hij sinds zijn vlucht uit Iran onderhoudt radicaal te moeten veranderen in een samenleving die hij niet meer als de zijne beschouwt, met name op het vlak van vrijheid van religie, voor hem ondraaglijk is en dat het vast staat dat hij bij een terugkeer naar Iran vroeg of laat in botsing zal komen met de bestaande sociale normen en (religieuze) waarden, onderstreept de Raad vooreerst dat uit het voorafgaande is gebleken dat aan de door verzoeker voorgehouden bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Hij kan dan ook bezwaarlijk verwijzen naar deze bekering om aan te tonen dat hij niet meer zal kunnen aarden in Iran. De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins *in concreto* aantoont dat hij dermate veranderd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Iran vigerende wetten, regels en gebruiken noch dat hij bij een terugkeer problemen zal kennen omwille van bepaalde opvattingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren zoals hij voorhoudt in zijn verzoekschrift en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan zou riskeren te worden geviseerd of vervolgd. Dat verzoeker als afvallige zal worden gepercipieerd in Iran en hierdoor dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst kan, nu hij geen oprechte bekering aannemelijk maakt, dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.4.3. Verzoeker voert voorts geen concreet verweer in het verzoekschrift met betrekking tot het feit dat uit verzoekers deelname aan enkele demonstraties in België geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. De motieven dienaangaande, opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.4. Verzoeker voert voorts geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij in de loop van de procedure heeft voorgelegd vermits hij zich in het verzoekschrift beperkt tot het louter verwijzen naar deze documenten. Bijgevolg neemt de Raad, om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en kan hem bijgevolg niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

2.3.4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. DE SMET